

Bruksela, 24 maja 2017 r.
(OR. en)

9691/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0151 (COD)

AUDIO 78
DIGIT 150
CONSOM 237
TELECOM 146
CODEC 922

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Data:	24 maja 2017 r.
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	8939/17 AUDIO 61 DIGIT 123 CONSOM 182 TELECOM 108 CODEC 745
Nr dok. Kom.:	9479/16 AUDIO 68 DIGIT 55 CONSOM 121 IA 28 TELECOM 98 CODEC 74
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku (pierwsze czytanie) – <i>Podejście ogólne</i>

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst podejścia ogólnego wypracowanego przez Radę w dniu 23 maja 2017 r. na jej 3541. posiedzeniu¹.

Dla czytelności tekst został przedstawiony w formie skonsolidowanej. Normalna czcionka oznacza fragmenty dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych niezmienione wnioskiem Komisji. **Tłusty druk** oznacza zaś wniosek Komisji w formie zatwierdzonej przez Radę.

¹ Delegacje CZ, DK, FI, IE, LU, NL, SE i UK zaznaczyły, że nie popierają tekstu, a delegacja HU wstrzymała się od głosu.

Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
ZMIENIAJĄCA DYREKTYWĘ 2010/13/UE**

**w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych
i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług
medialnych ze względu na zmianę sytuacji na rynku**

[...] ²

² Motywy zostaną przedyskutowane na późniejszym etapie.

ROZDZIAŁ I

DEFINICJE

Artykuł 1

1. Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje³:
- a) „audiowizualna usługa medialna” oznacza:⁴

³ *Dodany zostanie nowy motyw:* „Zgodnie z obowiązującym orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości zagwarantowaną w Traktatach swobodę świadczenia usług można ograniczyć ze względu na nadrzędny interes publiczny, np. w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, pod warunkiem że ograniczenia będą uzasadnione, proporcjonalne i konieczne. Państwo członkowskie może więc podjąć pewne środki, aby zapewnić poszanowanie swoich przepisów o ochronie konsumentów, które nie wchodzą w zakres dziedziny podlegającej koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy. Środki podjęte przez państwo członkowskie w celu wyegzekwowania krajowego systemu ochrony konsumentów, w tym względem reklamy gier hazardowych, muszą być – zgodnie z wymogami unijnego orzecnictwa – uzasadnione, proporcjonalne do zamierzonego celu i konieczne. W żadnym wypadku państwo członkowskie będące odbiorcą nie może podejmować środków, które uniemożliwiłyby retransmisję na jego terytorium przekazów telewizyjnych pochodzących z innego państwa członkowskiego”.

⁴ *Motyw 3 otrzyma brzmienie:* „Dyrektywa 2010/13/UE powinna nadal obowiązywać wyłącznie w odniesieniu do tych usług, których podstawowym celem jest dostarczanie audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Wymóg podstawowego celu należy uznać za spełniony również wtedy, gdy usługa ma audiowizualną treść i formę, które można oddzielić od głównej działalności usługodawcy, jak np. w przypadku autonomicznych części gazet internetowych z audycjami audiowizualnymi lub filmami wideo stworzonymi przez użytkownika, o ile części te można uznać za dające się oddzielić od głównej działalności usługodawcy. Usługę należy uznać jedynie za nierozdzielne uzupełnienie głównej działalności wtedy, gdy istnieją powiązania między ofertą audiowizualną a główną działalnością, **taką jak dostarczanie wiadomości w formie pisemnej**. Kanały lub wszelkie inne usługi audiowizualne, za które dostawca ponosi odpowiedzialność redakcyjną, mogą jako takie być audiowizualnymi usługami medialnymi, nawet jeżeli są oferowane w ramach platformy udostępniania plików wideo nieobjętej odpowiedzialnością redakcyjną. W takich przypadkach to na dostawcach ponoszących odpowiedzialność redakcyjną będzie spoczywał obowiązek przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy”.

- (i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Taka audiowizualna usługa medialna jest albo przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu, albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;
 - (ii) handlowy przekaz audiowizualny;
- aa) „usługa platformy udostępniania plików wideo” oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, która spełnia następujące kryteria:
 - (i) usługa polega na przechowywaniu⁵ audycji lub filmów wideo stworzonych przez użytkownika, za które dostawca platformy udostępniania plików wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej;
 - (ii) dostawca platformy udostępniania plików wideo decyduje o sposobie zestawienia przechowywanych audycji lub filmów wideo stworzonych przez użytkownika, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez eksponowanie, opatrywanie znacznikami i ustalanie kolejności;

⁵ *Dodany zostanie nowy motyw: „Środki mające zastosowanie do platform udostępniania plików wideo mają dotyczyć wyłącznie treści przechowywanych. Niniejsza dyrektywa nie wpływa więc na możliwość nakładania przez państwa członkowskie obowiązków na dostawców usług transmisji strumieniowej na żywo zgodnie z prawem Unii”.*

- (iii) podstawowym celem usługi, dającej się oddzielić części tej usługi lub zasadniczej funkcji tej usługi jest dostarczanie ogółowi odbiorców, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych, audycji lub filmów wideo stworzonych przez użytkownika;⁶ oraz

6

Dodany zostanie nowy motyw 3a: „Usługi platformy udostępniania plików wideo dostarczają treści audiowizualnych, z których ogół odbiorców, zwłaszcza młodzież, korzysta coraz częściej. Tak samo dzieje się w przypadku serwisów społecznościowych, które stały się ważnym medium informacyjnym, rozrywkowym i edukacyjnym, m.in. dlatego, że dają dostęp do audycji i filmów wideo stworzonych przez użytkownika. Serwisy te należy uwzględnić, ponieważ konkurują o tych samych odbiorców i te same dochody co audiowizualne usługi medialne. Wywierają także znaczny wpływ, gdyż ułatwiają użytkownikom kształtowanie opinii innych użytkowników i oddziaływanie na ich opinie. Rozsądne jest więc, aby dla ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, a wszystkich obywateli przed nawoływaniem do nienawiści, przemocy i terroryzmu wymagać objęcia tych usług zakresem niniejszej dyrektywy. Jeżeli chodzi o serwisy społecznościowe, powinny one być objęte niniejszą dyrektywą, o ile spełniają kryteria definiujące usługę platformy udostępniania plików wideo i w takim zakresie, w jakim spełniają te kryteria”.

Dodany zostanie nowy motyw 3b: „Mimo że celem niniejszej dyrektywy nie jest regulowanie serwisów społecznościowych jako takich, powinny one zostać nią objęte, jeżeli zasadniczą funkcję takiego serwisu stanowi dostarczanie audycji i filmów wideo stworzonych przez użytkownika. Dostarczanie audycji i filmów wideo stworzonych przez użytkownika można uznać za zasadniczą funkcję serwisu społecznościowego, jeżeli treści audiowizualne nie są jedynie dodatkiem do działalności tego serwisu ani nie stanowią ich niewielkiej części. Aby zapewnić jasność, skuteczność i spójność wdrażania, Komisja powinna w razie potrzeby wydać wytyczne w sprawie stosowania w praktyce niektórych aspektów definicji »usługi platformy udostępniania plików wideo«, w szczególności w odniesieniu do kryterium zasadniczej funkcji. Wytyczne te powinny zostać przyjęte po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym. Powinny one uwzględniać m.in. całość funkcji oferowanych przez serwis lub średnie użytkowanie ze strony odbiorców serwisu, a także to, czy serwis wprowadził modele dzielonego dochodu przy rozpowszechnianiu i lokowaniu handlowych przekazów audiowizualnych w audycjach i filmach wideo stworzonych przez użytkownika i wokół nich. Powinny zostać opracowane z należyтым poszanowaniem celów leżących w ogólnym interesie publicznym określonych w art. 28a ust. 1 oraz prawa do wolności słowa”.

Dodany zostanie nowy motyw 3c: „Jeżeli dająca się oddzielić część usługi stanowi usługę platformy udostępniania plików wideo do celów niniejszej dyrektywy, tylko ta część powinna być objęta przepisami dyrektywy mającymi zastosowanie do platform udostępniania plików wideo i tylko w odniesieniu do audycji i filmów wideo stworzonych przez użytkownika. Wideoklipy wbudowane w materiał redakcyjny elektronicznych wersji gazet i czasopism oraz animowane obrazy (takie jak gify) nie powinny być objęte niniejszą dyrektywą. Definicja usługi platformy udostępniania plików wideo nie powinna obejmować działalności niedochodowej, takiej jak umieszczanie treści audiowizualnych na prywatnych stronach internetowych i niekomercyjnych grup zainteresowań”.

(iv) usługa jest udostępniana poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE;

- b) „audycja” oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, wideoklipy, transmisje wydarzeń sportowych, seriale komediowe, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i seriale telewizyjne;
- ba) „film wideo stworzony przez użytkownika” oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość bez względu na swoją długość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania plików wideo przez tego lub innego użytkownika;
- c) „odpowiedzialność redakcyjna” oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w układzie chronologicznym w przypadku przekazów telewizyjnych lub w katalogu w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;
- d) „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;
- da) „dostawca platformy udostępniania plików wideo” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania plików wideo;
- e) „rozpowszechnianie telewizyjne” lub „przekaz telewizyjny” (tzn. linearna audiowizualna usługa medialna) oznaczają audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą równoczesny odbiór audycji na podstawie układu audycji;
- f) „nadawca” oznacza dostawcę usług medialnych mających formę przekazów telewizyjnych;

- g) „audiowizualna usługa medialna na żądanie” (tzn. nielinearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych;
- h) „handlowy przekaz audiowizualny” oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośredniemu lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą. Obrazy te towarzyszą audycji lub zostają w niej umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
- i) „reklama telewizyjna” oznacza wszelkiego rodzaju ogłoszenia związane z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub działalnością w ramach wolnego zawodu rozpowszechniane przez przedsiębiorstwo publiczne lub prywatne lub osobę fizyczną w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub rozpowszechniane przez to przedsiębiorstwo lub tę osobę fizyczną w celach autopromocji w celu promocji odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
- j) „ukryty handlowy przekaz audiowizualny” oznacza prezentowanie w audycjach – za pomocą słów lub obrazów – towarów, usług, nazwy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub usługodawcy, jeżeli prezentacja ta w zamierzeniu dostawcy usług medialnych ma służyć za reklamę i może wprowadzać odbiorców w błąd co do swojego charakteru. Uznaje się, że prezentacja jest zamierzona w szczególności, jeżeli jest dokonywana w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- k) „sponsorowanie” oznacza wszelkiego rodzaju udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczące audiowizualnych usług medialnych ani nieprodukujące utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych lub audycji w celu promowania swojej nazwy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;

- l) „telesprzedaż” oznacza przekaz ofert kierowanych bezpośrednio do odbiorców z zamiarem odpłatnego dostarczania towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;
 - m) „lokowanie produktu” oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegające na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
 - n) „utwory europejskie” oznaczają:
 - (i) utwory pochodzące z państw członkowskich;
 - (ii) utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami europejskiej konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w ust. 3;
 - (iii) utwory powstałe w koprodukcji w ramach umów dotyczących sektora audiowizualnego zawartych pomiędzy Unią a państwami trzecimi i spełniające warunki określone w tych umowach.
2. Zastosowanie przepisów ust. 1 lit. n) ppkt (ii) oraz (iii) zależy od tego, czy w danych państwach trzecich utwory pochodzące z państw członkowskich nie są objęte środkami dyskryminacyjnymi.
3. Utwory, o których mowa w ust. 1 lit. n) ppkt (i) oraz (ii), są utworami wykonanymi głównie przez autorów i pracowników zamieszkałych przynajmniej w jednym z państw, o których mowa w tych przepisach, pod warunkiem że spełniają jeden z następujących trzech warunków:
- (i) są wykonane przez co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw,
 - (ii) są produkowane pod nadzorem i faktyczną kontrolą co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw;
 - (iii) udział współproducentów z tych państw w łącznych kosztach koprodukcji jest większościowy, a koprodukcja nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza tymi państwami.

4. Utwory niebędące utworami europejskimi w rozumieniu ust. 1 lit. n), ale powstałe w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi uważane są za utwory europejskie, pod warunkiem że współproducenci z Unii mają większościowy udział w łącznych kosztach produkcji i że produkcja ta nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza terytorium państw członkowskich.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE PRZEPISY DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH

Artykuł 2

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji pozostawały w zgodzie z przepisami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim.
2. Do celów niniejszej dyrektywy dostawcami usług medialnych podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego są następujący dostawcy:
 - a) mający siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 3; lub
 - b) podlegający przepisom ust. 4.

3. Na użytek niniejszej dyrektywy w następujących przypadkach uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w jednym z państw członkowskich:
- a) w tym państwie członkowskim znajduje się główne biuro dostawcy usług medialnych i **regularnie**⁷ podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej;
 - b) **jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są regularnie podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audycyjnych audiowizualnych usług medialnych. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audycyjnych audiowizualnych usług medialnych działa w obu z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audycyjnych audiowizualnych usług medialnych, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, o ile utrzymuje stały, faktyczny związek z gospodarką tego państwa członkowskiego;**
 - c) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym z państw członkowskich, ale decyzje dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w państwie trzecim lub odwrotnie, uznaje się, że dostawca ma siedzibę w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że w tym państwie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej.

⁷ ***Dodany zostanie nowy motyw: „Faktyczną odpowiedzialność redakcyjną sprawuje się poprzez regularnie podejmowane decyzje redakcyjne. Aby ocenić, czy decyzje redakcyjne są podejmowane regularnie, należy wziąć pod uwagę częstotliwość takich decyzji i ich związek z codzienną obsługą audiowizualnej usługi medialnej”.***

4. Uznaje się, że dostawcy usług medialnych, do których nie stosuje się przepisów ust. 3, podlegają jurysdykcji państwa członkowskiego, jeżeli:
- a) korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim;
 - b) nie korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim, ale korzystają z łącza satelitarного należącego do tego państwa członkowskiego.
5. Jeżeli zgodnie z ust. 3 i 4 nie można określić, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym dostawca usług medialnych jest ustanowiony w rozumieniu art. 49–55 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- 5-a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych informowali właściwe krajowe władze regulacyjne o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ustalenie jurysdykcji zgodnie z ust. 2, 3 i 4.**
- 5a. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców audiowizualnych usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. 2–5 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z zainteresowanymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom regulacyjnym dostęp do tego wykazu. W możliwym zakresie Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.**

- 5b. Jeżeli w związku ze stosowaniem art. 3 i 4 niniejszej dyrektywy zainteresowane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję wydała opinię w tej sprawie zgodnie z art. 30a ust. 3 lit. e). Komisja należycie informuje Komitet Kontaktowy.⁸
6. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do audiowizualnych usług medialnych, które są przeznaczone do odbioru wyłącznie w państwach trzecich i które nie są bezpośrednio lub pośrednio odbierane za pomocą standardowych urządzeń konsumenckich w żadnym z państw członkowskich.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie zapewniają swobodę odbioru i nie ograniczają na swoim terytorium retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy.

⁸ **Motyw 5 otrzyma brzmienie:** „Ustalenie jurysdykcji wymaga oceny okoliczności faktycznych na podstawie kryteriów określonych w dyrektywie 2010/13/UE. Ocena tych okoliczności może prowadzić do sprzecznych wyników. Ważne jest, by przy procedurach współpracy przewidzianych w art. 3 i 4 dyrektywy 2010/13/UE Komisja mogła opierać swoje ustalenia na wiarygodnych faktach. Dlatego należy uprawnnić Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by na wniosek Komisji wydawała opinie w sprawie jurysdykcji. **Jeżeli Komisja, stosując art. 3 i 4 dyrektywy 2010/13/UE, postanowi zasięgnąć opinii ERGA, powinna poinformować Komitet Kontaktowy m.in. o zawiadomieniu otrzymanym od państwa członkowskiego w ramach procedur współpracy oraz o opinii ERGA**”.

- 2. Państwa członkowskie mogą tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego:**
- a) stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 lub art. 12 ust. 1;**
 - b) narusza bezpieczeństwo publiczne, w tym bezpieczeństwo narodowe i obronę narodową, lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego naruszenia; lub**
 - c) przynosi uszczerbek zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.**
- 3. Państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 wyłącznie wtedy, gdy spełnione zostały następujące warunki:**
- a) w okresie 12 miesięcy poprzedzających zawiadomienie, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, nadawca co najmniej dwukrotnie naruszył, według danego państwa członkowskiego, ust. 2 lit. a), b) lub c);**
 - b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanych naruszeniach oraz o środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takich naruszeń;**
 - c) konsultacje z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą oraz z Komisją nie doprowadziły w terminie jednego miesiąca od zawiadomienia, o którym mowa w lit. b), do polubownego rozwiązania sporu;**
 - d) od momentu zawiadomienia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, nadawca co najmniej jednokrotnie naruszył ust. 2 lit. a), b) lub c);**

- e) zawiadamiające państwo członkowskie uszanowało prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony w odniesieniu do lit. b) i d), a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń w terminie określonym w prawie krajowym i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo zamierza zastosować. Państwo to powinno należycie rozważyć to stanowisko oraz stanowisko państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję.

Ustęp 3 lit. a) i d) ma zastosowanie wyłącznie do usług linearnych.

- 3a. Jeżeli państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych otrzyma wniosek o konsultację na mocy ust. 3 lit. c), rozważa go z należytą starannością oraz lojalnie i sprawnie współpracuje z zainteresowanym państwem członkowskim, by znaleźć rozwiązanie polubowne.
4. W terminie trzech miesięcy od kompletnego zawiadomienia o środkach zastosowanych przez państwo członkowskie w ramach stosowania ust. 2 i 3 Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię zgodnie z art. 30a ust. 3 lit. e). Komisja należycie informuje Komitet Kontaktowy.

Zawiadomienie uznaje się za kompletne, jeżeli zawiera wszystkie informacje niezbędne do oceny kryteriów, o których mowa w ust. 2, i warunków, o których mowa w ust. 3, i jeżeli w terminie jednego miesiąca od jego otrzymania Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji ściśle niezbędnych do podjęcia decyzji.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie dostarczy tych informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję, Komisja odrzuca zawiadomienie z powodu jego niekompletności. W związku z tym państwo członkowskie pilnie odstępuje od przedmiotowych środków bez uszczerbku dla możliwości złożenia przez to państwo nowego zawiadomienia.

- 4a. Komisja analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki te są niezgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by powstrzymało się od zastosowania wszelkich planowanych środków lub pilnie odstąpiło od tych środków.
5. Ustęp 3 i 4 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z przedmiotowymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.
6. Bez uszczerbku dla ust. 3 lit. e) w sprawach pilnych państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. b)–d).

W sprawach pilnych stanowiących wyraźne i aktualne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego i bez uszczerbku dla ust. 3 lit. e) państwa członkowskie mogą dodatkowo odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. a), jeżeli dane państwo członkowskie uzna, że nadawca co najmniej jednokrotnie naruszył ust. 2 lit. b), i państwo to w terminie jednego miesiąca od momentu takiego domniemanego naruszenia tymczasowo odstępuje od ust. 1.

Jeżeli państwo członkowskie stosuje niniejszy ustęp, musi w jak najkrótszym terminie zawiadomić o środkach dostawcę usług medialnych, Komisję oraz państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych, z wyszczególnieniem powodów, dla których państwo członkowskie uznaje sprawę za tak pilną, że konieczne jest odstąpienie od warunków, o których mowa w niniejszym ustępie.

7. Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki te są niezgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

8. Państwa członkowskie i Komisja na forum Komitetu Kontaktowego ustanowionego na mocy art. 29 i na forum ERGA regularnie wymieniają się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie procedury określonej w ust. 2–7.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.
2. W przypadku gdy państwo członkowskie:
 - a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz
 - b) ocenia, że **dostawca usług medialnych** podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego świadczy **audiowizualną usługę medialną**, która w całości lub w przeważającej części jest kierowana na jego terytorium;

może **wystąpić do** państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję z **wnioskiem o zajęcie się wszelkimi zidentyfikowanymi problemami na mocy niniejszego ustępu. Jeżeli państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych otrzyma taki wniosek, lojalnie i sprawnie współpracuje ono z zainteresowanym państwem członkowskim, by ocenić zidentyfikowane problemy i znaleźć obopólnie satysfakcjonujące rozwiązanie. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję po otrzymaniu uzasadnionego wniosku od zainteresowanego państwa członkowskiego występuje do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie rzeczonych przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym. Występując do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie rzeczonych przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję szczegółowo informuje zainteresowane państwo członkowskie o swoich kontaktach z danym dostawcą usług medialnych. Każde z tych państw członkowskich może zwrócić się do Komitetu Kontaktowego ustanowionego na mocy art. 29 o przeanalizowanie sprawy.**

W terminie dwóch miesięcy państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje **zainteresowane państwo członkowskie i Komisję** o efektach **wystąpienia do danego dostawcy usług medialnych. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych wyjaśnia powody, dla których nie udało się wypracować rozwiązania.**

3. Pierwsze państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie i **skuteczne środki** przeciwko danemu **dostawcy usług medialnych**, w przypadku gdy:
- a) **ocenia, że efekty** uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące, oraz
 - b) **dostarczyło wiarygodnych i należycie udokumentowanych dowodów wskazujących, że dany dostawca usług medialnych** ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu obejścia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w pierwszym państwie członkowskim. **Dowody takie nie muszą wykazywać zamiaru obejścia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych. Zainteresowane państwo członkowskie szczegółowo przedstawia jednak fakty, które pozwalają racjonalnie stwierdzić takie obchodzenie przepisów.**⁹

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. **Państwo członkowskie może zastosować środki, o których mowa w ust. 3, tylko wtedy, gdy spełnione zostały następujące warunki:**

⁹ ***Dodany zostanie nowy motyw:** „Państwo członkowskie, zawiadamiając Komisję, że dostawca usług medialnych ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu obejścia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, powinno dostarczyć wiarygodnych i należycie udokumentowanych dowodów. Choć dowody te nie muszą wykazywać zamiaru obejścia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych, zainteresowane państwo członkowskie powinno szczegółowo przedstawić fakty, które pozwalają racjonalnie stwierdzić takie obchodzenie przepisów”.*

- a) zawiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę, o zamiarze zastosowania takich środków i uzasadniło swoją ocenę;
- b) uszanowało ono prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanego omińnięcia przepisów i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo członkowskie zamierza zastosować;
- c) Komisja zdecydowała, że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których państwo członkowskie stosujące te środki dokonało na mocy ust. 2 i 3, są właściwie uzasadnione. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię zgodnie z art. 30a ust. 3 lit. e). Komisja należycie informuje Komitet Kontaktowy.

5. Komisja podejmuje decyzję w terminie 3 miesięcy od otrzymania kompletnego zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4 lit. a). Zawiadomienie uznaje się za kompletne, jeżeli w terminie jednego miesiąca od jego otrzymania Komisja nie zażąda żadnych dalszych informacji ściśle niezbędnych do podjęcia decyzji.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie dostarczy tych informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję, Komisja odrzuca zawiadomienie z powodu jego niekompletności. W rezultacie państwo członkowskie powstrzymuje się od zastosowania planowanych środków.

6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali przepisów niniejszej dyrektywy.
7. [...] ¹⁰
8. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności przepisów dyrektywy 2000/31/WE z przepisami niniejszej dyrektywy zastosowanie mają przepisy niniejszej dyrektywy, chyba że stanowi ona inaczej.

Artykuł 4a (nowy)

1. **Zachęca się państwa członkowskie do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te powinny:**
- a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich,**
 - b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele,**
 - c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; oraz**
 - d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie.**

¹⁰ Tekst przeniesiony do art. 4a.

2. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania sporządzane przez dostawców usług medialnych, dostawców usługi platformy udostępniania plików wideo lub organizacje ich reprezentujące, w razie potrzeby we współpracy z innymi sektorami, takimi jak stowarzyszenia lub organizacje przemysłowe, handlowe, zawodowe lub konsumenckie. Kodeksy te powinny być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony na szczeblu unijnym i powinny być zgodne z ust. 1 lit. b)–d). Unijne kodeksy postępowania powinny pozostawać bez uszczerbku dla krajowych kodeksów postępowania.

Komisja podaje te kodeksy do wiadomości publicznej i może je odpowiednio eksponować.

Projekty unijnych kodeksów postępowania oraz zmiany do nich są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów. W sprawie projektów tych kodeksów lub zmian do nich Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH

Artykuł 5

- 1a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewnili usługobiorcom łatwy, bezpośredni i trwały dostęp przynajmniej do następujących informacji:
- a) nazwy dostawcy usług medialnych;
 - b) adresu, pod którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę;
 - c) danych dotyczących dostawcy usług medialnych, w tym adresu jego poczty elektronicznej lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;

d) informacji o państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych oraz o właściwych władzach regulacyjnych lub organach nadzorczych.

1b. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki ustawodawcze przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1 dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym właścicielach rzeczywistych, oraz do informacji o osobach zajmujących eksponowane stanowisko polityczne, które są właścicielami dostawców usług medialnych, o ile środki takie respektują istotę odnośnych podstawowych praw i wolności i są w społeczeństwie demokratycznym niezbędne i proporcjonalne, by chronić cel, którym jest interes ogólny.¹¹

¹¹ *Dodany zostanie nowy motyw:* „Przejrzystość właścicielska mediów bezpośrednio wiąże się z wolnością słowa, czyli fundamentem systemów demokratycznych. Informacje o strukturze właścicielskiej dostawców audiowizualnych usług medialnych – jeżeli posiadanie takich dostawców skutkuje kontrolą nad treścią świadczonych usług lub wywieraniem na tę treść znacznego wpływu – umożliwiają użytkownikom świadomy osąd takiej treści. Państwa członkowskie powinny móc określić, czy i w jakim zakresie użytkownicy powinni mieć dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawcy usług medialnych, pod warunkiem że respektowana jest istota odnośnych podstawowych praw i wolności i że środki takie są niezbędne i proporcjonalne. Państwa członkowskie powinny także móc określić, czy i w jakim zakresie niezbędne i proporcjonalne jest, by osoby zajmujące eksponowane stanowisko polityczne deklarowały fakt posiadania dostawców usług medialnych i by informacje o fakcie ich posiadania były dostępne dla użytkowników, pod warunkiem że respektowana jest istota odnośnych podstawowych praw i wolności”.

Dodany zostanie nowy motyw: „Z uwagi na szczególny charakter audiowizualnych usług medialnych, a zwłaszcza ich opiniotwórczy charakter, użytkownicy mają uzasadniony interes w tym, by wiedzieć, kto odpowiada za treść tych usług. Aby umocnić wolność słowa, a co za tym idzie, propagować pluralizm mediów i zapobiegać konfliktom interesów, ważnym zadaniem państw członkowskich jest zapewnienie użytkownikom nieprzerwanego, łatwego i bezpośredniego dostępu do informacji na temat dostawcy usługi medialnej. Każde państwo członkowskie samo precyzuje – w szczególności w odniesieniu do ewentualnych informacji o strukturze właścicielskiej, właścicielach rzeczywistych oraz osobach zajmujących eksponowane stanowisko polityczne – w jaki sposób można ten cel osiągnąć bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych odpowiednich przepisów prawa unijnego i w szczególności z pełnym poszanowaniem przepisów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (UE) nr 2016/679 oraz art. 7, 8 i 52 Karty”.
(zmodyfikowany motyw 45 dyrektywy 2010/13)

Artykuł 6

Państwa członkowskie w odpowiedni sposób zapewniają, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały:

- aa) jakiegokolwiek nawoływania do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka takiej grupy, wyodrębnionej ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;¹²
- ab) publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, o czym mowa w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541 w sprawie zwalczania terroryzmu.¹³

Artykuł 6a

[...] ¹⁴

¹² **Motyw 8 otrzyma brzmienie:** „W celu zapewnienia spójności i zagwarantowania pewności przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich należy w odpowiednim stopniu uspołnić pojęcie „nawoływania do **przemocy lub** nienawiści” z definicją zawartą w decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych”.

¹³ **Dodany zostanie nowy motyw 8a:** „Zagrożenie terrorystyczne w ostatnich latach narasta i ewoluuje. Przestępstwa związane z działalnością terrorystyczną mają bardzo poważny charakter, ponieważ mogą prowadzić do popełnienia aktu terrorystycznego. Z tego powodu oraz w celu ochrony ludności przed takimi zagrożeniami należy uwzględnić w niniejszej dyrektywie publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa terrorystycznego. Kwestię tę należy w odpowiednim stopniu uspołnić z art. 5 dyrektywy w sprawie zwalczania terroryzmu, aby zapewnić spójność i zagwarantować pewność prawa przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich”.

¹⁴ Tekst przeniesiony do art. 12 ust. 1a.

Artykuł 7

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji opracowali odpowiednie i proporcjonalne środki pozwalające stopniowo udostępniać świadczone przez nich usługi osobom z upośledzeniami wzroku lub słuchu.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym władzom lub organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania środków, o których mowa w ust. 1.¹⁵
3. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje nadzwyczajne – w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej – podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu.¹⁶

Artykuł 8

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji nie emitowali utworów kinematograficznych poza okresami uzgodnionymi z posiadaczami praw do tych utworów.

¹⁵ *Dodany zostanie nowy motyw:* „Decydując o sposobach zapewniania dostępności audiowizualnych usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, państwa członkowskie mogą brać pod uwagę kryteria takie jak to, czy dany dostawca ma małą liczbę odbiorców lub niskie obroty. Aby móc mierzyć postępy dostawców usług medialnych w stopniowym udostępnianiu swoich usług osobom z upośledzeniami wzroku lub słuchu, państwa członkowskie powinny wymagać od dostawców mających siedzibę na ich terytorium, by regularnie przedstawiali im stosowne sprawozdania”.

¹⁶ *Dodany zostanie nowy motyw:* „Informacje nadzwyczajne powinny być podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych nawet wtedy, gdy okoliczności uniemożliwiają przekazanie takich informacji w sposób dostępny dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu”.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewniają spełnianie przez handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji następujących wymagań:
 - a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne. Zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
 - b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;
 - c) handlowe przekazy audiowizualne:
 - (i) nie mogą naruszać godności człowieka;
 - (ii) nie mogą zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;
 - (iii) nie mogą zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
 - (iv) nie mogą zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;
 - d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych na temat **papierosów i innych wyrobów tytoniowych, a także papierosów elektronicznych oraz pojemników zapasowych objętych przepisami art. 20 dyrektywy 2014/40/UE;**
 - e) handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;

- f) zakazany jest handlowy przekaz audiowizualny na temat produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;
- g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Zachęca się państwa członkowskie do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, tłuszcze nasycone, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Kodeksy te powinny mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi na temat artykułów żywnościowych i napojów o dużej zawartości soli, węglowodanów lub tłuszczu lub w inny sposób niezgodnych z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi żywieniowymi. Kodeksy te powinny też zapewniać, by handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takiej żywności i napojów.

3. **Zachęca się państwa członkowskie do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych na temat napojów alkoholowych. Kodeksy te powinny mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi na temat napojów alkoholowych.**
4. **Komisja zachęca do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 2 i 3.**
- 4a. **Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.**

Artykuł 10

1. Sponsorowane audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane muszą spełniać następujące wymagania:
 - a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływom powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

- b) **nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług¹⁷;**
 - c) widzowie muszą być wyraźnie poinformowani o istnieniu umowy o sponsorowaniu. Audycje sponsorowane muszą być wyraźnie oznaczone za pomocą nazwy, znaku firmowego lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-tów) lub usługi (usług) lub do ich charakterystycznego znaku, w sposób właściwy dla audycji – na początku, w trakcie ich trwania lub na końcu.
2. Audiowizualne usługi medialne lub audycje nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów **i innych wyrobów tytoniowych, a także papierosów elektronicznych oraz pojemników zapasowych objętych przepisami art. 20 dyrektywy 2014/40/UE.**
 3. Audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których działalność obejmuje produkcję lub sprzedaż produktów i zabiegów leczniczych, mogą promować nazwę lub wizerunek przedsiębiorstwa, ale nie mogą promować konkretnych produktów ani zabiegów leczniczych, jeżeli w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych, są one dostępne wyłącznie na receptę.
 4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie mogą być sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zabronić prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.

¹⁷ **Motyw 14 otrzyma brzmienie:** „Sponsorowanie jest istotnym źródłem finansowania audiowizualnych usług medialnych lub audycji, a jednocześnie sposobem na promowanie nazw osób prawnych lub nazwisk osób fizycznych, znaku towarowego, wizerunku, działalności lub produktów. Oznaczenia sponsorskie nadal powinny wyraźnie informować widzów o istnieniu umowy o sponsorowaniu. Na treść audycji sponsorowanych nie można wywierać wpływu w sposób naruszający niezależność redakcyjną dostawcy audiowizualnych usług medialnych”.

1. Ustępy 2, 3 i 4 stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.
2. Lokowanie produktu jest dozwolone we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.¹⁸
3. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymagania:
 - a) ich treść i miejsce w układzie audycji (w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego) lub w katalogu (w przypadku audiowizualnej usługi medialnej na żądanie) w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
 - b) nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
 - ba) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;

¹⁸ **Motyw 16 otrzyma brzmienie:** „Lokowanie produktu nie powinno być **dozwolone** w audycjach informacyjnych i audycjach dotyczących bieżących wydarzeń, audycjach dotyczących spraw konsumenckich, audycjach religijnych oraz audycjach **dla dzieci**. Jak wynika ze zgromadzonych dowodów, lokowanie produktu oraz wbudowane reklamy w szczególności mogą mieć wpływ na zachowanie dzieci, ponieważ często nie są one w stanie rozpoznać treści handlowej. Należy zatem utrzymać zakaz lokowania produktu w audycjach **dla dzieci**. Audycje dotyczące spraw konsumenckich to programy oferujące widzom porady lub zawierające recenzje produktów i usług mające ułatwić decyzję o zakupie. Dopuszczenie lokowania produktu w tego rodzaju audycjach zatarłoby różnicę między reklamą a materiałem redakcyjnym, choć widzowie mają prawo oczekiwać od tego rodzaju audycji autentycznych i rzetelnych recenzji produktów lub usług”.

- c) widzowie muszą być wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu poprzez odpowiednie oznaczenie na początku audycji, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby nie zostali wprowadzeni w błąd.

Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymagań zawartych w lit. c), jednak nie w przypadku audycji wyprodukowanych lub zleconych przez dostawcę usług medialnych lub przedsiębiorstwo z nim związane.

4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

- a) papierosy i inne wyroby tytoniowe, a także papierosy elektroniczne oraz pojemniki zapasowe objęte przepisami art. 20 dyrektywy 2014/40/UE lub produkty przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży tych wyrobów;
- b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

- 1.** Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audycje oferowane przez dostawców audiowizualnych usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin przekazu, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Powinny być one proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.

Najbardziej szkodliwe treści, takie jak sceny nieuzasadnionej przemocy i pornografia, podlegają surowym środkom kontroli dostępu, takim jak szyfrowanie i skuteczna kontrola rodzicielska, bez uszczerbku dla możliwości przyjmowania przez państwa członkowskie surowszych środków¹⁹.

Komisja może zachęcać dostawców usług medialnych do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania. W stosownym przypadku państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

¹⁹ *Dodany zostanie nowy motyw:* „Odpowiednie środki ochrony małoletnich mające zastosowanie do usług rozpowszechniania telewizyjnego powinny mieć także zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Powinno to zwiększyć poziom ochrony. Podejście zakładające minimalną harmonizację pozwala państwom członkowskim zapewnić wyższy stopień ochrony przed treścią, która może zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Wobec najbardziej szkodliwych treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, lecz które niekoniecznie są przestępstwem, należy stosować jak najsurowsze środki zapewniające, by takie treści były dostępne wyłącznie osobom dorosłym”.

- 1a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwego charakteru treści audiowizualnej usługi medialnej.²⁰

Zachęca się państwa członkowskie, by do celów wdrożenia niniejszego ustępu korzystały ze współregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.

Komisja zachęca dostawców usług medialnych do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania.

- 1b. Poza stosowaniem środków, o których mowa w ust. 1 i 1a, państwa członkowskie sprzyjają strategiom i programom kształtującym umiejętności korzystania z mediów.

Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

²⁰ **Motyw 9 otrzyma brzmienie:** „Aby widzowie, w tym rodzice i małoletni, mogli świadomie wybierać oglądane treści, dostawcy audiowizualnych usług medialnych muszą dostarczać wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Mogą temu służyć na przykład system oznaczeń treści, ostrzeżenie dźwiękowe, symbol wizualny lub inne sposoby określające charakter treści”.

ROZDZIAŁ IV

[skreślony]

Artykuł 13

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podlegający ich jurysdykcji dostawcy usług medialnych dostarczający audiowizualnych usług medialnych na żądanie zapewniali w swoich katalogach co najmniej 30-procentowy udział utworów europejskich oraz ekspozycję tych utworów.²¹

²¹ **Motyw 21 otrzyma brzmienie:** „Dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinni promować produkcję i dystrybucję utworów europejskich, zapewniając w swoich katalogach minimalny udział utworów europejskich oraz ich dostateczną ekspozycję. **Ekspozycja oznacza promowanie utworów europejskich poprzez ułatwianie dostępu do takich utworów. Ekspozycję można zapewnić na różne sposoby, np. poprzez specjalną sekcję poświęconą utworom europejskim dostępną z głównej strony usługi, możliwość wyszukiwania utworów europejskich przez wyszukiwarkę dostępną w ramach usługi, korzystanie z utworów europejskich podczas kampanii promujących usługę lub minimalny odsetek utworów europejskich promowanych z katalogu np. za pomocą banerów lub podobnych narzędzi**”.

2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści lub składkę na fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium. W takim przypadku wysokość wkładu finansowego ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest oferta. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, wymaga takiego wkładu finansowego, powinno ono uwzględnić wszelkie wkłady finansowe wymagane przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta.²² Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami pomocy państwa.
3. Najpóźniej w terminie do dnia [data – nie później niż trzy lata po przyjęciu], a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1 i 2.

²² *Motyw 24 otrzyma brzmienie:* „Celem nakładania przez państwa członkowskie na dostawców usług medialnych wymogu wkładu finansowego **powinno** być zapewnienie odpowiedniej promocji utworów europejskich, a jednocześnie zapobieganie ryzyku podwójnych obciążeń dla dostawców usług medialnych. Dlatego jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma siedzibę, wymaga wkładu finansowego, **powinno** ono uwzględnić wszelkie wkłady finansowe wymagane przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta”.

4. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz niezależnej analizy Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.
5. Obowiązek nałożony na mocy art. 1 oraz wymóg wobec dostawców usług medialnych kierujących ofertę do odbiorców w innych państwach członkowskich ustanowiony w ust. 2 nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich obrotach lub małej liczbie odbiorców. Państwa członkowskie mogą odstąpić od takich obowiązków lub wymogów także wtedy, gdy są one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych.²³
- 5a. Komisja po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym wydaje wytyczne w sprawie obliczania udziału utworów europejskich, o którym mowa w ust. 1, oraz w sprawie definicji małej liczby odbiorców i niskiego obrotu, o których mowa w ust. 5.

²³ **Motyw 25 otrzyma brzmienie:** „Aby obowiązki w zakresie promowania utworów europejskich nie utrudniały rozwoju rynku i wchodzenia na niego nowych podmiotów, wymogom takim nie powinny podlegać przedsiębiorstwa bez znaczącej obecności na rynku. Dotyczy to w szczególności przedsiębiorstw o **niskich obrotach** i o małej liczbie odbiorców. **Fakt małej liczby odbiorców można ustalić na przykład na podstawie oglądalności lub sprzedaży, zależnie od charakteru usługi; ustalając zaś fakt niskiego obrotu należy uwzględnić odmienną wielkość rynków audiowizualnych w państwach członkowskich.** Nakładanie takich wymogów może być niewłaściwe również wtedy, gdy ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych na żądanie wymogi te byłyby niewykonalne lub nieuzasadnione”.

ROZDZIAŁ V

ROZPOWSZECHNIANIE TELEWIZYJNE: PRZEPISY DOTYCZĄCE PRAW WYŁĄCZNYCH I KRÓTKICH RELACJI

Artykuł 14

1. Każde państwo członkowskie może podjąć środki zgodne z prawem unijnym w celu zapewnienia, by nadawcy podlegający jego jurysdykcji, którzy na prawach wyłączności rozpowszechniają wydarzenia uznawane przez to państwo członkowskie za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, nie rozpowszechniali ich w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w tym państwie możliwości oglądania tych wydarzeń w ogólnodostępnej telewizji w przekazie na żywo lub z opóźnieniem. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje takie środki, sporządza ono wykaz wytypowanych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w odpowiednim czasie. Równocześnie państwo członkowskie określa, czy wydarzenia te powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – czy powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie z opóźnieniem.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach podjętych lub planowanych na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia Komisja sprawdza, czy środki takie są zgodne z prawem unijnym, i powiadamia o nich inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego ustanowionego na mocy art. 29. Niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* informacje o podjętych środkach, a co najmniej raz w roku – zbiorczy wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, by nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie wykonywali praw wyłącznych, które nabyli po dniu 30 lipca 2007 r., w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w innym państwie członkowskim możliwości oglądania wydarzeń wytypowanych przez to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 i 2; możliwość oglądania tych wydarzeń dotyczy pełnego lub częściowego przekazu na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – ich pełnego lub częściowego przekazu z opóźnieniem w ogólnodostępnej telewizji, zależnie od decyzji tego innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy nadawca mający siedzibę w Unii i chcący przygotować krótkie relacje informacyjne miał dostęp – na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach – do wydarzeń, które budzą duże zainteresowanie odbiorców i są transmitowane na zasadzie wyłączności przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji.
2. Jeżeli prawa wyłączne do wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców nabył inny nadawca mający siedzibę w tym samym państwie członkowskim co nadawca ubiegający się o dostęp, o dostęp ubiega się u tego nadawcy.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostęp taki był zagwarantowany poprzez umożliwienie nadawcom dowolnego wybierania krótkich fragmentów z sygnału nadawcy transmitującego z zastrzeżeniem podania przynajmniej ich źródła, chyba że podanie go jest niemożliwe ze względów praktycznych.

4. Zamiast stosować przepisy ust. 3, państwo członkowskie może ustanowić równoważny system, który w inny sposób pozwoli na dostęp do wydarzeń na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach.
5. Krótkie fragmenty są wykorzystywane wyłącznie w ogólnych audycjach informacyjnych, a w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku, gdy ten sam dostawca usług medialnych prezentuje tę samą audycję w późniejszym czasie.
6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5 państwa członkowskie zapewniają zgodnie ze swoimi systemami prawnymi i praktykami, by określone zostały sposoby i warunki udostępniania takich krótkich fragmentów, a w szczególności w odniesieniu do wszelkich ustaleń związanych z wynagrodzeniem, maksymalnym czasem trwania krótkich fragmentów oraz ograniczeń czasowych dotyczących ich przekazu. Jeżeli przewiduje się wynagrodzenie, nie przewyższa ono dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem.

ROZDZIAŁ VI

PROMOCJA DYSTRYBUCJI I PRODUKCJI AUDYCJI TELEWIZYJNYCH

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie zapewniają, w przypadkach gdy jest to możliwe do zrealizowania, za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy telewizyjni zarezerwowali utworom europejskim udział stanowiący większość łącznego czasu nadawania programu, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy, usług teletekstu i telesprzedaży. Mając na uwadze odpowiedzialność nadawcy wobec odbiorców w zakresie informacji, edukacji, kultury oraz rozrywki, udział ten jest osiągany stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów.
2. Jeżeli nie jest możliwe osiągnięcie odpowiedniego udziału zgodnie z ust. 1, nie może być on niższy niż średnia dla danego państwa członkowskiego w 1988 r.

W przypadku Grecji oraz Portugalii rok 1988 zastępuje się rokiem 1990.

3. Państwa członkowskie składają Komisji co dwa lata, począwszy od dnia 3 października 1991 r., sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu oraz art. 17.

Sprawozdanie to zawiera w szczególności dane statystyczne dotyczące osiągnięcia udziału, o którym mowa w niniejszym artykule oraz w art. 17, dla każdego z programów telewizyjnych podlegających ustawodawstwu danego państwa członkowskiego, przyczyny nieuzyskania tego udziału w indywidualnych przypadkach oraz podjęte lub planowane środki mające na celu umożliwienie osiągnięcia wymaganego udziału.

Komisja informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Parlament Europejski o wspomnianych sprawozdaniach oraz, jeśli to konieczne, wydaje opinię dotyczącą sprawozdania. Komisja zapewnia stosowanie niniejszego artykułu oraz art. 17 zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Komisja może uwzględnić w wydawanej przez siebie opinii postęp osiągnięty w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji telewizyjnych emitowanych po raz pierwszy w programie, szczególne uwarunkowania w przypadku nowych nadawców programów telewizyjnych oraz specyficzną sytuację państw o niskich zdolnościach produkcyjnych w dziedzinie audycji audiowizualnych lub ograniczonych obszarach językowych.

Artykuł 17

Państwa członkowskie zapewnią, w przypadkach gdy jest to możliwe do zrealizowania, za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy zarezerwowali co najmniej 10% czasu nadawania programu lub, wedle uznania państwa członkowskiego, co najmniej 10% budżetu programowego dla utworów europejskich wyprodukowanych przez producentów niezależnych od nadawców, z wyłączeniem czasu przeznaczonego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy i usług teletekstu i telesprzedaży. Mając na uwadze odpowiedzialność nadawcy wobec odbiorców w zakresie informacji, edukacji, kultury oraz rozrywki, udział ten jest osiągany stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów. Jest on osiągany także poprzez rezerwowanie odpowiedniego udziału dla utworów nowych, tzn. utworów nadawanych w okresie pięciu lat od daty ich produkcji.

Artykuł 18

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do przekazów telewizyjnych przeznaczonych dla odbiorców lokalnych i które nie są włączone do sieci krajowej.

ROZDZIAŁ VII

REKLAMA TELEWIZYJNA I TELESPRZEDAŻ

Artykuł 19

1. Reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być łatwo rozpoznawalne i odróżniać się od materiału redakcyjnego. Bez uszczerbku dla stosowania nowych technik reklamowych reklama telewizyjna i telesprzedaż są wyraźnie oddzielane od innych części audycji w sposób wizualny lub dźwiękowy, lub przestrzenny.
2. Pojedyncze spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, muszą stanowić wyjątek.

Artykuł 20

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy reklamy telewizyjne lub telesprzedaż są umieszczone podczas audycji, nie została naruszona integralność audycji – przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, czasu trwania danej audycji i jej charakteru – ani nie zostały naruszone uprawnienia posiadaczy praw do audycji.

2. **Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut.** Emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.

Artykuł 21

Zabroniona jest telesprzedaż dotycząca produktów leczniczych, stanowiących przedmiot pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE, jak i telesprzedaż dotycząca zabiegów leczniczych.

Artykuł 22

- 1a. Telewizyjna reklama i telesprzedaż napojów alkoholowych muszą odpowiadać następującym kryteriom:
- a) nie mogą być specjalnie skierowane do małoletnich, a w szczególności przedstawiać małoletnich spożywających napoje alkoholowe;
 - b) nie mogą łączyć spożywania alkoholu ze zwiększoną wydolnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami;
 - c) nie mogą tworzyć wrażenia, iż spożywanie alkoholu ma pozytywny wpływ na sukces społeczny bądź seksualny;
 - d) nie mogą zawierać stwierdzeń, iż alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspokajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych;

- e) nie mogą zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu bądź przedstawiać abstynencji lub umiarkowanego spożycia w negatywny sposób;
- f) nie mogą podkreślać wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju.

1b. Handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu, odpowiadają kryteriom, o których mowa w ust. 1a.

Artykuł 23

- 1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 6:00–18:00 nie przekracza 20% tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 18:00–00:00 nie przekracza 20% tego przedziału czasowego.²⁴**

²⁴ **Motyw 19 otrzyma brzmienie: „Ważne jest, by nadawcy dysponowali większą swobodą i mogli decydować, kiedy zamieszczać reklamy, tak by zmaksymalizować popyt wśród reklamodawców i przepływ widzów. Dlatego 20-procentowy pułap reklamy dla godz. 6:00–18:00 należy obliczać na bazie tego przedziału czasowego. Identycznie dla godz. 18:00–00:00 20-procentowy pułap reklamy należy obliczać na bazie tego przedziału czasowego”.**

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:

- a) ogłoszeń nadawcy związanych z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub audycjami innych podmiotów należących do tej samej grupy medialnej;**
- b) oznaczeń sponsorskich;**
- c) lokowania produktu;**
- ca) neutralnych ram między materiałem redakcyjnym a telewizyjnymi spotami reklamowymi lub telesprzedażowymi oraz między poszczególnymi spotami.²⁵**

Artykuł 24

Bloki telesprzedaży są wyraźnie oznaczane w sposób wizualny i dźwiękowy i nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut.

Artykuł 25

Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się odpowiednio do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie reklamie i telesprzedaży oraz do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie autopromocji.

Jednakże do kanałów tych nie stosuje się rozdziału VI, a także art. 20 i 23.

²⁵ ***Dodany zostanie nowy motyw: „Materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oddzielają neutralne ramy; podobnie jest w przypadku poszczególnych spotów. Pozwalają one widzowi bezbłędnie zorientować się, kiedy jeden rodzaj treści audiowizualnych się kończy, a drugi zaczyna. Należy sprecyzować, że neutralne ramy są wyłączone z pulapu ilościowego ustalonego dla reklamy telewizyjnej. Chodzi o to, by czas przeznaczany na neutralne ramy nie miał wpływu na czas przeznaczany na reklamę i by negatywnych skutków nie doznawały dochody uzyskiwane z reklamy”.***

Artykuł 26

Bez uszczerbku dla art. 4 państwa członkowskie mogą, z należyтым uwzględnieniem prawa unijnego, ustanawiać warunki inne niż warunki określone w art. 20 ust. 2 i art. 23 w odniesieniu do przekazów telewizyjnych przeznaczonych do odbioru wyłącznie na terytorium krajowym i które nie mogą być bezpośrednio ani pośrednio odbierane w żadnym z pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 27

[skreślony]

ROZDZIAŁ IX

ROZPOWSZECHNIANIE TELEWIZYJNE: PRAWO DO ODPOWIEDZI

Artykuł 28

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów przyjętych przez państwa członkowskie w dziedzinie prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego każda osoba fizyczna lub prawna, niezależnie od przynależności państwowej, której uzasadnione interesy, w szczególności reputacja i dobre imię, zostały naruszone w wyniku przedstawienia nieprawdziwych faktów w audycji telewizyjnej, ma możliwość skorzystania z prawa do odpowiedzi lub z równoważnych środków. Państwa członkowskie zapewniają, aby faktyczne wykonanie prawa do odpowiedzi lub do równoważnych środków nie było skrzepowane narzuceniem nieuzasadnionych terminów lub warunków. Odpowiedź jest emitowana w rozsądnym terminie po zgłoszeniu uzasadnionego wniosku w chwili i w sposób odpowiadający przekazowi, do którego odnosi się wniosek.
2. Prawo do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych jest stosowane w odniesieniu do wszystkich nadawców podlegających ustawodawstwu danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie podejmą środki niezbędne do wprowadzenia prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych oraz określają procedurę postępowania przy ich zastosowaniu. W szczególności państwa członkowskie zapewniają odpowiedni termin na udzielenie odpowiedzi, a także wprowadzają procedury umożliwiające właściwe korzystanie z prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków przez osoby fizyczne lub prawne zamieszkałe lub posiadające siedzibę w innym państwie członkowskim.
4. Żądanie prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków może zostać odrzucone, jeśli odpowiedź nie jest uzasadniona na podstawie warunków wymienionych w ust. 1, gdy wiązałaby się z czynem karalnym, narażałaby nadawcę na odpowiedzialność cywilnoprawną lub przekraczała powszechnie przyjęte normy dobrych obyczajów.
5. Określane są procedury umożliwiające rozstrzygnięcie na drodze sądowej sporów powstałych z tytułu wykonywania prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków.

ROZDZIAŁ IXa

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA PLIKÓW WIDEO

Artykuł 28a

1. **Bez uszczerbku dla art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platform udostępniania plików wideo podlegający jurysdykcji tych państw stosowali odpowiednie środki w celu:**
 - a) **ochrony małoletnich przed audycjami, filmami wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowym przekazem audiowizualnym, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu;**
 - b) **ochrony ogółu odbiorców przed audycjami, filmami wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowym przekazem audiowizualnym, które zawierają nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka takiej grupy, wyodrębnionej ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;**

ba) ochrony ogółu odbiorców przed audycjami, filmami wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowym przekazem audiowizualnym, które zawierają publiczne nawoływanie do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, o czym mowa w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541 w sprawie zwalczania terroryzmu.

- 1a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platform udostępniania plików wideo przestrzegali wymagań, o których mowa w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych wprowadzanych na rynek, sprzedawanych i organizowanych przez tych dostawców. Mając na uwadze ograniczoną kontrolę dostawców platform udostępniania plików wideo nad handlowym przekazem audiowizualnym, który nie jest wprowadzany na rynek, sprzedawany i organizowany przez tych dostawców, państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platform udostępniania plików wideo stosowali odpowiednie środki w celu przestrzegania wymagań, o których mowa w art. 9 ust. 1.**
- 2. Do celów ust. 1 i 1a odpowiedniość środków ustala się w świetle charakteru danej treści, jej potencjalnej szkodliwości, cech grupy osób podlegającej ochronie, zagrożonych praw i uzasadnionych interesów, w tym praw i interesów dostawców platform udostępniania plików wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili treści na takich platformach, a także interesu publicznego. Środki te muszą być wykonalne i proporcjonalne z świetle wielkości usługi platformy udostępniania plików wideo oraz charakteru świadczonej usługi.**

Środki takie w stosownych przypadkach obejmują:

- a) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług dostawców platform udostępniania plików wideo wymogu nienawoływania do przemocy lub nienawiści, o czym mowa w ust. 1 lit. b), oraz nienawoływania publicznego do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, o czym mowa w ust. 1 lit. ba), zgodnie z art. 6, a także pojęcia „treści, która może zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich”, o czym mowa w art. 12 ust. 1;**
- aa) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług dostawców platform udostępniania plików wideo wymogów, o których mowa w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są wprowadzane na rynek, sprzedawane lub organizowane przez dostawców platform udostępniania plików wideo;**
- b) stworzenie i obsługę mechanizmów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania plików wideo zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1, przechowywanych na platformie;**
- c) stworzenie i obsługę systemów weryfikacji wieku użytkowników platformy udostępniania plików wideo w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;**
- d) stworzenie i obsługę systemów umożliwiających użytkownikom platform udostępniania plików wideo wydanie oceny treści, o których mowa w ust. 1;**

- e) **zapewnienie systemów kontroli rodzicielskiej w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, umysłowemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;**
 - f) **stworzenie i obsługę systemów, za pomocą których dostawcy platform udostępniania plików wideo informują użytkowników tych platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. b);**
 - fa) **oferowanie skutecznych środków i narzędzi kształtowania umiejętności korzystania z mediów i uświadamianie użytkownikom ich istnienia.**
- 3. Zachęca się państwa członkowskie, by do celów wdrożenia środków, o których mowa w ust. 2, korzystały ze wspólregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.**
- 3a. W celu zapewnienia skutecznego i spójnego wdrożenia niniejszego artykułu Komisja po konsultacji z Komitetem Kontaktowym wydaje w razie potrzeby wytyczne w sprawie stosowania w praktyce art. 1 lit. aa) ppkt (iii).**
- 4. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne mechanizmy oceny odpowiedniości środków, o których mowa w ust. 2, stosowanych przez dostawców platform udostępniania plików wideo. Państwa członkowskie powierzają ocenę tych środków krajowym władzom regulacyjnym.**

5. Państwa członkowskie mogą objąć dostawców platform udostępniania plików wideo środkami bardziej szczegółowymi lub rygorystycznymi niż środki, o których mowa w ust. 2. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie przestrzegają wymogów określonych we właściwym prawie Unii, takich jak wymogi określone w art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.
6. Państwa członkowskie zapewniają dostępność mechanizmów składania skarg i dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygania sporów między użytkownikami a dostawcami platform udostępniania plików wideo w kwestii stosowania ust. 1 i 2.
- 6a. Poza stosowaniem środków, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie sprzyjają strategiom i programom kształtującym umiejętności korzystania z mediów.
7. Komisja zachęca dostawców platform udostępniania plików wideo do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie wspólregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 3.
8. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

Artykuł 28b

- 1. Do celów niniejszej dyrektywy dostawca platformy udostępniania plików wideo mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE podlega jurysdykcji tego państwa członkowskiego.

- 1. Uznaje się, że dostawca platformy udostępniania plików wideo niemający siedziby na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z ust. -1 ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli:**
- a) posiada jednostkę dominującą lub jednostkę zależną, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub**
 - b) jest częścią grupy, a inna jednostka tej grupy ma siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego.**

Do celów niniejszego artykułu:

- a) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę dominującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 9 dyrektywy 2013/34/UE;**
 - b) „jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną zdefiniowaną w art. 2 pkt 10 dyrektywy 2013/34/UE;**
 - c) „grupa” oznacza jednostkę dominującą, wszystkie jej jednostki zależne oraz wszystkie inne jednostki będące częścią grupy.**
- 1a. Do celów stosowania ust. 1, jeżeli jednostka dominująca, jednostka zależna lub inne jednostki grupy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania plików wideo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jego jednostka dominująca, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inna jednostka grupy.**

- 1b. Do celów stosowania ust. 1a, jeżeli istnieje kilka jednostek zależnych i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania plików wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z jednostek zależnych jako pierwsza rozpoczęła działalność, o ile utrzymuje stały, faktyczny związek z gospodarką tego państwa członkowskiego. Jeżeli istnieje kilka innych jednostek będących częścią grupy i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania plików wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z tych jednostek jako pierwsza rozpoczęła działalność, o ile utrzymuje stały, faktyczny związek z gospodarką tego państwa członkowskiego.**
- 1c. Do celów niniejszej dyrektywy do dostawców platformy udostępniania plików wideo uznanych za mających siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z ust. 1 zastosowanie mają art. 3, 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE.**
- 2. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania plików wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. -1 i 1 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z zainteresowanymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom regulacyjnym dostęp do tego wykazu. W możliwym zakresie Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.**

ROZDZIAŁ X

KOMITET KONTAKTOWY

Artykuł 29

1. Przy Komisji zostaje ustanowiony Komitet Kontaktowy. Komitet złożony jest z przedstawicieli właściwych władz państw członkowskich. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji i zbiera się on z jego inicjatywy lub na wniosek delegacji państwa członkowskiego.
2. Zadania Komitetu Kontaktowego obejmują:
 - a) ułatwianie skutecznego wdrożenia niniejszej dyrektywy poprzez organizowanie regularnych konsultacji w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z jej stosowania, w szczególności stosowania art. 2, a także dotyczących innych spraw, w odniesieniu do których wymianę poglądów uznaje się za użyteczną;
 - b) wydawanie opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek Komisji w sprawie stosowania przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy;
 - c) pełnienie roli forum wymiany poglądów na tematy, które państwa członkowskie powinny podejmować w swych sprawozdaniach składanych na mocy art. 16 ust. 3, oraz dotyczących zastosowanej metodologii;
 - d) dyskutowanie o wynikach regularnych konsultacji, jakie Komisja prowadzi z przedstawicielami organizacji zajmujących się transmisją, producentów, konsumentów, wytwórców, świadczących usługi, związków zawodowych i społeczności artystycznej;
 - e) ułatwianie wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją na temat bieżącego stanu i rozwoju działań regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych w świetle unijnej polityki audiowizualnej, a także na temat istotnych aspektów rozwoju technicznego;

- f) badanie wszelkiego następującego w tym sektorze rozwoju, dla którego użyteczna byłaby wymiana poglądów.

ROZDZIAŁ XI

WŁADZE LUB ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 30

1. **Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub kilka krajowych władz lub organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by były one prawnie odrębne od rządu i funkcjonalnie niezależne od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie regulatorów sprawujących nadzór nad różnymi sektorami.**²⁶

²⁶ ***Motyw 33 otrzyma brzmienie:*** „Państwa członkowskie powinny zapewnić, by ich krajowe władze regulacyjne były prawnie odrębne od rządu. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym. Władze lub organy regulacyjne państw członkowskich powinny być uznawane za mające wymagany stopień niezależności, jeżeli władze lub organy te, w tym ustanowione jako władze lub organy publiczne, są funkcjonalnie i faktycznie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Uznaje się to za niezbędne do zapewnienia bezstronności decyzji podejmowanych przez krajową władzę lub organ regulacyjny. Wymóg niezależności pozostaje bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie regulatorów sprawujących nadzór nad różnymi sektorami, takimi jak sektor audiowizualny i sektor telekomunikacyjny. Krajowe władze regulacyjne powinny posiadać uprawnienia do egzekwowania przepisów i zasoby niezbędne do wykonywania swoich zadań, takie jak zasoby kadrowe, wiedza specjalistyczna i środki finansowe. Działania podejmowane przez krajowe władze regulacyjne ustanowione na podstawie niniejszej dyrektywy powinny zapewniać poszanowanie celów w postaci pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej, ochrony konsumentów, rynku wewnętrznego i wspierania uczciwej konkurencji”.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy. Krajowe władze lub organy regulacyjne nie starają się uzyskać ani nie przyjmują instrukcji od innego organu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo Unii. Pozostaje to bez uszczerbku dla sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.
3. Kompetencje i uprawnienia władz lub organów regulacyjnych oraz metody ich rozliczania z działań określa się jasno w prawie krajowym.
4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe oraz uprawnienia w zakresie egzekwowania, aby mogły skutecznie wykonywać swoje zadania. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne dysponowały osobnymi budżetami rocznymi podawanymi do wiadomości publicznej.
5. Osoba stojąca na czele krajowej władzy lub organu regulacyjnego lub członek organu zbiorowego pełniącego tę funkcję w krajowej władzy lub organie regulacyjnym mogą zostać odwołani wyłącznie wtedy, gdy przestają spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone na szczeblu krajowym. Decyzja o odwołaniu jest podawana do wiadomości publicznej.
6. *[skreślony]*
7. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na szczeblu krajowym skutecznych mechanizmów odwoławczych. Organ odwoławczy, którym może być sąd, jest niezależny od stron postępowania odwoławczego.

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowej władzy lub organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.

Artykuł 30-a (nowy)

- 1. Państwa członkowskie zapewniają, by ich krajowa władza lub organ regulacyjny podejmowały odpowiednie środki w celu dostarczania sobie nawzajem i Komisji informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 2, 3 i 4.**
- 2. Państwa członkowskie zapewniają, by ich krajowa władza lub organ regulacyjny, gdy otrzymają informację od dostawcy usług medialnych podlegającego ich jurysdykcji, że chce on świadczyć usługę w całości lub w znacznej części skierowaną do odbiorców innego państwa członkowskiego, informowały krajową władzę lub organ regulacyjny państwa będącego odbiorcą.**
- 3. Jeżeli władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego będącego odbiorcą prześle władzy lub organowi regulacyjnemu państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych wniosek dotyczący działalności tego dostawcy, ta druga władza regulacyjna lub ten drugi organ regulacyjny dokładają wszelkich starań, aby w terminie dwóch miesięcy rozpatrzyć ten wniosek, bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych terminów mających zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy. Władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego będącego odbiorcą przekazują na żądanie władzy lub organu regulacyjnego państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję wszelkie informacje, które mogą być pomocne w rozpatrzeniu tego wniosku.**

Artykuł 30a²⁷

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).
2. Składa się ona z przedstawicieli krajowych władz lub organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych. W posiedzeniach ERGA uczestniczy przedstawiciel Komisji.
3. Zadania ERGA są następujące:
 - a) służyć Komisji wiedzą specjalistyczną w celu zapewnienia spójnego wdrażania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych;
 - b) *[skreślony]*

²⁷ *Motyw 36 i 37 otrzymają brzmienie:*

- (36) ERGA wniosła pozytywny wkład w uspołnianie praktyki regulacyjnej i zapewniła Komisji doradztwo prawne wysokiego szczebla w kwestiach wdrażania. W związku z tym grupę tę należy formalnie uznać i wzmocnić jej rolę w przepisach niniejszej dyrektywy. Grupę tę należy zatem ustanowić na mocy niniejszej dyrektywy.
- (37) Komisja powinna móc konsultować się z ERGA we wszelkich kwestiach dotyczących audiowizualnych usług medialnych oraz platform udostępniania plików wideo. ERGA powinna wspierać Komisję, służąc wiedzą **specjalistyczną** i doradztwem, a także ułatwiając wymianę sprawdzonych rozwiązań, **w tym na temat samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania**. W szczególności Komisja powinna konsultować się z ERGA przy stosowaniu dyrektywy 2010/13/UE w celu ułatwienia jej spójnego wdrażania. Na wniosek Komisji ERGA powinna dostarczać **niewiązujących** opinii na temat jurysdykcji, **środków będących odstępstwem od swobody odbioru oraz środków zaradzających obchodzeniu jurysdykcji**. ERGA powinna też móc służyć wiedzą **specjalistyczną we wszelkich kwestiach regulacyjnych związanych z ramami audiowizualnych usług medialnych, w tym** w dziedzinie ochrony małoletnich i nawoływania do nienawiści oraz **co do treści** handlowych przekazów audiowizualnych na temat żywności o wysokiej zawartości tłuszczów, soli/sodu i węglowodanów.

- c) **wymieniać doświadczenia i sprawdzone rozwiązania dotyczące stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych;**
- d) **współpracować i dostarczać swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3 i 4;**
- e) **na wniosek Komisji wydawać opinie co do technicznych i faktycznych aspektów kwestii, o których mowa w art. 2 ust. 5b, art. 3 ust. 4 i art. 4 ust. 4 lit. c).**

4. ERGA przyjmuje swój regulamin.

ROZDZIAŁ XII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawa i obowiązki państw członkowskich wynikające z istniejących konwencji dotyczących łączności lub radiofonii i telewizji w dziedzinach niepodlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 33

Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy.

Najpóźniej w terminie do dnia [data – nie później niż cztery lata po przyjęciu dyrektywy], a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.

Najpóźniej w terminie do dnia [data – nie później niż osiem lat po przyjęciu dyrektywy] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę ex post wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy w celu ustalenia skutków dyrektywy i jej wartości dodanej.

Artykuł 2

- 1. Najpóźniej w terminie do dnia [data – nie później niż dwa lata po wejściu w życie dyrektywy] państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.**

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

- 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.**

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*
